

**BİR BEN VARDIR BENDE
BENDEN İÇERİ**

YAYIN NO: 497

BİR BEN VARDIR BENDE BENDEN İÇERİ
Emine İşınsu

© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 50417

1. Basım: 2002

.....

Bilge Kültür Sanat'ta 1. Basım: Mayıs 2012
10. Basım: Eylül 2021

ISBN: 978-605-5506-97-1

Yayına Hazırlayan: *Osman Sevim*

Kapak: *Kenan Özcan*

Sayfa Düzeni: *Nurel Naycı*

Baskı-Cilt: *Çevik Matbaacılık*

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: *Saner Matbaacılık*

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx) Faks: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

**BİR BEN VARDIR BENDE
BENDEN İÇERİ**

EMİNE İŞINSU

Emine Işınsu

Töre, Hisar ve Türk Edebiyatı gibi dergilerde yayımlanan şiir ve hikâyelerine, ödüllü oyunlarına, *Sabah, Yeni İstanbul* gibi gazetelerde köşe yazarlığına ve 1971-1981 yılları arasında Türk entelektüel hayatının bir nirengi noktası olan *Töre* dergisinin sahipliğine ve editörlüğüne rağmen Emine Işınsu en çok romanları ile tanınır.

Roman konuları arasında kadının tutsaklığı, Türklerin tutsaklığı (Bulgaristan, Kerkük, Batı Trakya), Türkiye'nin sancıları öne çıkar. Son dönem eserlerinde Türk tasavvufunun zirveleri Yunus Emre, Niyâzî Mısırî, Hacı Bayram Veli ve Hacı Bektaş Veli'nin hayatları ele alınmıştır.

Ödüller:

Küçük Dünya ile Turizm Bakanlığı Sanat Armağanı; *Ak Topraklar* ile Türk Edebiyatı Vakfı Roman Ödülü; *Bir Yürek Satıldı* oyunu ile Türkiye Radyo Televizyon Kurumu Radyofonik Oyun Yarışması'nda dram dalı birinciliği; *Sancı* ile Türkiye Millî Kültür Vakfı Roman Ödülü; *Canbaz* ile Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülü; Türk Ocakları Hamdullah Suphi Tanrıöver Armağanı; Karaman Türk Dili Ödülleri, "Türkçeyi Doğru ve Güzel Kullanan Yazar Ödülü"; İLESAM (Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği), "Şeref Ödülü"; Türkiye Yazarlar Birliği-İstanbul Şubesi, "Ömür Boyu Roman Ödülü"

Eserleri:

Romanları: *Küçük Dünya* (1966), *Azap Toprakları* (1970), *Ak Topraklar* (1971), *Tutsak* (1973), *Sancı* (1974), *Çiçekler Büyür* (1978), *Canbaz* (1982), *Kaf Dağı'nın Ardında* (1988), *Alpaslan* (1990), *Atlı Karınca* (1990), *Cumhuriyet Türküsü* (1993), *Nisan Yağmuru* (1997), *Havva* (1999), *Bir Ben Vardır Bende Benden İçeri* (2002), *Bukağı* (2004), *Hacı Bayram* (2005), *Hacı Bektaş Veli* (2008), *Bir Aile* (2013)

Oyunları: *Bir Yürek Satıldı* (1967), oyun *Un coeur aux encheres* başlığıyla Fransızca da yayımlanmıştır (1991), *Bir Milyon İğne* (1967), *Ne Mutlu Türk'üm Diyene* (1969), *Adsız Kahramanlar* (1975)

Diğer Eserleri: *İki Nokta* (Şiir, 1965), *Dost Diye Diye* (deneme, 1995), *Bir Gece Yıldızlarla* (hikâyeler, 1991)

Işınsu, 1938'de Kars'ta doğdu. Şair ve yazar Halide Nusret Zorlutuna ile Tümgeneal Aziz Vecihi Zorlutuna'nın kızıdır. Prof. Dr. İskender Öksüz ile evli ve üç çocuk annesidir.

*Sevgili Hocam Hasan Burkay'a,
ellerinden saygı ile öperek.*

Bu romanı yazarken pek çok destek ve yardım gördüm.
Önce Tanrı'nın izni ve yardımı şüphesiz...

Eserleri, sohbetleri ve tenkitleriyle bana rehberlik eden değerli bilim adamı Sayın Dr. Mustafa Tatçı'ya çok şey borçluyum.

Daha roman yazılırken okumaya başlayan ve heyecanlarıyla bana gayret veren yeğenim Çağrı'ya, gelinim Funda ve oğlum Yağmur'a, eşim İskender'e ve genç dostlarım Meral ve Melda'ya sevgi ve teşekkürlerimi sunarım.

Romanda geçen Hz. Mevlâna'ya ait sözler, "Fîhi Mâ Fih" (tercüme Ahmet Avni Konuk, yayına hazırlayan Dr. Selçuk Eraydın) ve Ahmet Eflâki'nin "Ariflerin Menkibeleri"nden (Prof. Tahsin Yazıcı) alınmıştır.

I
BİR GARİP YUNUS VARDI ...

Alevler, birden parladı! Bir irkildi çocuk, yüreciği fena hâlde çırpınıyordu, “Hiç olmazsa,” diye düşündü, “etrafi görebileceğim, karanlık değil artık...” Oysa çevresi hâlâ karanlıktı... Yunus, gözlerini dikip alevlere, “İşte öldüm, tamudayım!.. Cehennemdeyim!” dedi ve dehşet içinde hatırladı: “Babaanne, aynı senin söylediğin gibi!”

Ne anlatırdı kadın: “Alevlerin içinden kara kara zebaniler çıkacak! Seni alıp o alevlere, ta diplere götürecekler... ha götürecekler... ha götürecekler... Sen daha kaç bakalım yanımdan, kaç da yaramazlık yap, günaha gir! Tamunun ateşinde yanacaksın... Yanacaksın, zebaniler gelip...” İşte o anda zebaniler göründü ateşin içinde, kara giysileri vardı ve çok çirkindiler, yüzleri buruş buruş, kara, kırmızı kıllarla kaplı, gözleri zehir yeşili miniminnacık. Ağzuları, ki açmaktalar, çok kocaman ve mosmor... Sırtları kambur, bacakları, odunun en eğrisinden daha eğri, karga gibi sesleri... Bağrışıp zıplıyor, çocuğun üzerine üzerine geliyorlar. Yunus bîtap, Yunus çaresiz, Yunus çok korkuyor, dişleri birbirine vuruyor, sırlıklam ter içinde kalmış: “Annem, annem kurtar beni, ama o kurtaramaz ki, daha ölmedi! Baba, baba sen neredesin? Baba yetiş, sen uçmaktasın, cennettesin, sen kurtar beni, baba bak vallahi yaramaz değilim ben, günahkâr değilim ben, baba vallahi, yetiş baba, günahkâr değilim, değilim, değilim!”

Kendi çılgılığından uyandı Yunus, şaşkın şaşkın bakındı çevresine, “Peki sorgu melekları neredeydi, Münker ile Nekir, o zorlu suallerini tamamlamadan, zebaniler görünür mü ki?” Yunus korku içinde, gömleği terden sırtına yapışmış, belli belirsiz bir nefes duydu yanı başında, sıçrayıp baktı; işte karısı hemen ötesinde, mışıl mışıl uyumakta, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm... Yunus derin bir nefes aldı, gördüklerini kavramaya çalıştı... “Düştü, sadece bir düş, düştü canım!” Tam da seher vaktiydi. Gönlü hatırlattı; namaz kılmak gerek... Ama o kadar titriyor ki, abdest alabileceğinden bile emin değil. Yavaşça uzanıp, Zehra’nın kıvrıkcık kumral saçlarını okşadı, sesinin titremesine mâni olmaya çalışarak:

– Zehra’m, dedi.

– Zehra’m sabah namazı vakti, kalkabilecek misin?

Öyle yumuşak, öyle sevecendi ki sesi, Zehra işitmedi. “Kazan kaynattı, çamaşır yıkadı, hamur yoğurdu, getirdiğim odunları istif etti, yoruldu zavallım dün, kaldırmayayım.”

Yunus, derin derin nefes alıp, titremesini geçirmeye, terlerini eliyle kurulamaya çalıştı: “Çocukluk düşlerimden biri daha! Bak görüyorsun kadın, hâlâ korkuyorum senin anlattıklarından... hâlâ!.. Babaannesine lânet okumak gelmiyordu içinden, daha doğrusu, akli etse de lânet; gönlü bu işi engellerdi: “Ölmüş gitmiş kadın, ölünün arkasından beddua edilir mi!” Yunus, onu hiç sevmediğinin, aklına gelip de bir rahmet bile okumadığının farkındaydı. “Demek içimde duruyor ki etkisi... Belki de kendini hatırlatıp, bir Yasin istemekte... Eee, daha iyi bir şekilde hatırlatamaz mıydı? Ne mümkün! Kadının yüzünü düşündü, ne kadar da güzeldi, o yaşına rağmen. O güzel, pembe ağızdan dökülenlere bak! Tezatlar... tezatlar dünyası!.. Öyle mi?..

Yoksa içten içe kemiren bir derdi mi vardı babaannenin?.. Nasıl olmasın ki, arslan gibi bir oğul kaybetmiş, lâkin annem,

“Eskiden beri öyleydi, beni az mı korkuttu” der ama... “Mama-fih, çok çekmiş, gençlik kahırları işte: Pek kıskandığı kuması ve bir türlü bitip tükenmeyen yollar.” “Göçmenlik, onca uzak yerlere, dağ tepe, su aşmak, rezillik...” diye anlatırdı... Hiç sevmemişti Anadolu’yu... Asya’yı özlerdi, sevdiğinden ayırıp vermişler dedeme... Ondan birazcık hoşlanmazdı bile, “Yeri cehennemlik, doğru tamuya gidecek!” derdi... İşte daha çok o zamanlarda başlardı “tamu” tasvirleri; karanlığın içinden birden parlayan alevler, sorgu melekleri, ikisi de korkunç iskeletlerdi ve bütün o zebaniler falan... Zevk mi alırdı anlatırken, lâkin beni onca korkutması neden? Neden?.. Dine daha sıkı sarılacakmışım! Pöfl.. Kalsaydım ben Kasım Hoca’da, görürdün sen dine sarılışımı!!!.. Gönlü hatırlattı: “Vakit geçmekte.”

Yunus’un titremesi durmuş gibiydi, yavaşça doğruldu, yerinden kalkıp dışarı çıktı, annesi uyanmış, namaza durmuş, oğlu yer yatağında uyumakta. Yunus, ona bakakaldı, öyle güzeldi ki çocuk, tıpkı Konya kilisesinde gördüğü melek resimleri gibiydi, içi ıgıl ıgıl aktı Mehmet Gökçe’ye, derken sıyrıldı yatağın yanından, bahçeye çıktı... Tan yerinin ağarmasına az kalmış, seher vakti!.. Yunus’un en sevdiği zaman parçası: Daha gün doğmamış fakat karanlık da değil, ay ışığı gibi, gümüşten yoğrulmuş bir aydınlık, çok küçükken, daha namaz dualarını öğrenememişken bile babaannesi, annesinin bütün itirazlarına rağmen, “Alışın, alışması lâzım” diye zorla uyandırırdu onu bu vakitlerde; önce kızar, ağlamaklı olur Yunus, fakat sonra o gümüş ışığın içine düşer düşmez, nedense bir tatlı, sevecen özlem kavrar içini, onu buruk bir sevince boğardı. O zaman artık kızmaktan vazgeçerdi babaannesine... Bir de nedense, ta küçüklüğünden beri, seher vakti ona tanıdık gelirdi, gelirdi de, nereden olduğunu bulup çıkaramazdı.

Yunus, göğe baktı; o gümüş vaktin ürperen yıldızlanmaları içinde... tek bulut yok. Derken gönlü konuştu:

*Acep bu benim cânım âzât ola mı yâ Rab?
Yoksa yedi tamuda yana kala mı yâ Rab?*

*Yunus kabre vardıkta, Münker-Nekir geldikte,
Bana sual sordukta, dilim döne mi yâ Rab?*

Gönlünden geçenleri tam da kavrayamadan, ibriği alıp abdest tazeledi Yunus, sonra caminin yolunu tuttu... Böyle ansızın gönül konuşur; akıl gönüle tâbi olur, gönül akılla tekleşir, şiiirler söylerdi..

* * *

İlk gençlik yıllarında, başlamıştı gönlün şiiirler söylemesi, bulûğa erdikten sonra; o zamanlar daha on beş yaşındaydı, şairlik pek hoşuna gitti, içinde pembe umutlar pır pır uçtu; “Acaba ozan mı olacağım, bir kopuz edinsem mi?” diye bir hayli düşündü... Derken köye gelen yaşlı gezici ozandan, bir cesaret istedi kopuzunu, çalmaya çalıştı. Gözlerinin içi gülen ihtiyar adam, onu önüne oturtup bir şeyler öğretmeye başladı, ertesi gün, daha ertesi ve sonraki günler tekrar tekrar denediler... Olmadı bir türlü, kopuzdan tek, küçücük bir nağme yerine bol bol tıngırtı döküldü, nihayet yaşlı ozan, ona bakıp tebessüm etti:

“Yok be delikanlı, senin becereceğin iş değil bu, azca yetenek sezseydim ellerinde, köyünüzde kalır sana öğrettirdim, velâkin parmakların kütük gibi.”

“Marangozluk bilirim, tasvirler çizerim, baktığım bir çiçekse çiçek olur yaptığım şey, ağaçsa ağaç, tahta oyma da becerebilirim.”

“Öyleyse var git, bildiğin işleri yap, bana da müsaade et.”

Derken Yunus, yüzü al al, itiraf etti:

“Şiiir de söylerim!”

“Kopuzsuz şiiir olmaz ki” dedi ozan, “Belki vardır öyle söyleyen birileri ama ben hiç görmedim.”

“İşte beni gördün ya” demedi Yunus, adam ona emek sarf etmişti, gönlünü kırmak istemedi, baş eğdi. İçini çekti:

“Gideyim anama söyleyeyim yol azığı hazırlasın, köyden dışarı uğurlayayım seni, zahmetin için de Allah senden razı olsun...”

Sonra, azık torbası ile uğurladı onu, güzel bir sabah vaktiydi, arkasından uzun uzun baktı, şu birkaç gün içinde sevivermişti adamı, gittiğine üzüldü. Derken sıra, kendisine üzülmeye geldi, yaşlı ozanın karşısında, içinden dikilmişti ya, hani “İşte beni gördün!” diye, şimdi ne gezer o dikilme, sönüp kalmıştı, “Demek aldatmacaymış o şiirler, şiir de değillerdi belki... Saçma sapan sözlerdi.”

Ancak akıl gönüle uymaya, gönül, akılla tekleşip; söylemeye devam etti...

Yunus on altısında, gidip pek sevdiği Sevgi Hoca’sına akıl danıştı... Sevgi Hoca’nın lâkabı idi bu “sevgi”, asıl ismi; Arif’ti fakat dinin hep güzelliğini, temizliğini, ahlâkını anlattığı, insanî ilişkileri ön planda tuttuğu, gönül kırmadığı ve hep sevgiden bahsettiği ve Allah’ın insanı “sevgi”den yarattığını söylediği için, köy halkı onu “Sevgi Hoca” diye çağırılmayı münasip görmüştü, çok yaşlıydı, bir zamanlar Konya’da Muhyiddin-i Arabî’den ders aldığı söylenirdi... Arapça ve Farsça bilir, zaman zaman kopuz çalar; konuları aşk, kahramanlık ve doğa olan Türkçe şiirler söylerdi. Bilginlerin ve şeyhlerin giydiği önu açık, yakasız, geniş kollu ince yünlüden ak bir ferace giyerdi, yüzü hep gülerdi. Arif Hoca, Konya’dan kalkıp, neden bu yoksul köye göçmüştü? Kendisi sadece “Gönderildim” demişti, ağzından başka bir söz alamamışlardı... Sonunda köylü onu, Sarıköy’ün yerlisi kabul etti.

Köydeki öbür genç hocanın lakabı ise Yobaz Hoca idi! Fakat bu lâkap açık açık söylenmez, arkadan konuşulurdu hakkında. Kendisine, Kasım Hoca deyip geçerlerdi, Kasım

Hoca, din adına pek çok şey uydururdu, onları korkutmak için de sık sık cehennemden bahsedirdi, dini; bir kurallar, vazifeler ve cezalar, bilhassa cezalar hükmüne indirmişti. Camide imamlık yapardı, hâli vakti yerindeydi, çünkü köyün ahalisi, pek sevdikleri Arif Hoca'yı biraz gevşek buldukları için, sevmedikleri hâlde, çocukları, korkup disipline girsin, ileride dininden diyanetinden haberdar olsunlar diye ona gönderirler, her zaman para vermeseler bile, çoğu zaman et, süt, buğday, tavuk, yumurta ve ocağı için odun gibi ihtiyaçlarını gidermeye çalışırlardı.

O gün Arif Hoca, Yunus'u tebessümle karşıladı:

– A garip Yunus ne oldu sana, görünmezlere karıştın?!

Uzun boylu sohbet ettiler, Arif Hoca, Yunus'a yeni yetme delikanlı gibi değil, neredeyse yaşıtı bir dost gibi davranır, öyle konuşurdu onunla. Artık vedalaşma zamanı geldiğinde, Yunus ezilip büzülüp ona şiir yazdığını, fakat kopuz çalmayı beceremediğini söyledi, gerçi annesi “Olur” demişti ama... Bu mümkün müydü, hiç olabilir miydi böyle iş?.. Hoca ona kopuz çalmayan Arap ve Türkmen şairlerden bahsetti, Mevlâna'yı anlattı, çocuk Farsça bilmemesine rağmen, sırf ahenkten etkilensin diye Mesnevi'den birkaç beyit okudu ve Yunus'tan şiirlerini dinlemek istedi. Yunus okurken, o bağdaş kurduğu minder üstünde, gözleri kapalı, bir öne bir arkaya sallanıp duruyordu... Sonra, Yunus sustu, bir sessizlik oldu, sessizlik uzadı... derken Arif Hoca kalktı yerinden, gelip delikanlının alnından öptü, artık uzatmaya başladığı dalgalı kumral saçlarını okşadı:

– İyi, dedi, çok iyi... Gerçi hep ölüm üzerine ama ondan korkmamayı da öğreneceksin, korkmamayı da...

– Nasıl?

– Yaratıcı'na tam teslim olduğun vakit! (Ve tekrarladı her zamanki dileğini) Bu gönülle sen, daha büyük hocalara lâyıksın,

keşke Konya'ya gidip derslere devam etsen. Mevlâna'yı, Senâî'yi, Velî Ahmet Fakih'i tanısan, yeni göçenlerin oralara gidip Edebali'yı tanısan.

– Keşke hocam, ben de çok istiyorum ama nasıl giderim, evin tek erkeği benim. Eğer gidersem, anam ne yapar bir başına, bilmem ki! Ben ona hem tarlada yardım ediyorum, hem de ormandan kışlık odunu kesip getiriyor, ufak tefek de marangozluk işleri yapıp, birazcık para kazanıyorum...

Arif Hoca başını salladı:

– Allah sana bir yol açacaktır garip Yunus, açacaktır, bunu kendim gibi biliyorum... Sen sen ol, namazından, orucundan vazgeçme. Namazını, anlamlarını bildiğin dualarla, anlayarak kıl, uyanık ol her zaman... Kendini geliştir, dünya değişiyor, çok çok öğren, bilgi o an lâzım olmasa bile, bir vakit gelir, gerekli olur. Bilgilen, yeniliğe açık ol, sakın yenidir diye ön yargılı olma; anla, dinle önce... Sana başka bir şey söyleyemem, yolu yordamı iyi bilirsin, yalnız sakın ha, sakın gönül kırma, hep söylemişimdir ya, yine de tekrar edeceğim; sevmeyi öğren... Sevgi öğrenilir Yunus, zaten bizim doğamızda var sevgi, Cenab-ı Hak, âlemleri ve tabii ki şu dünyayı ve üzerindeki, aşk ile yarattı, bunu hiç unutma... Bir de şunu unutma; her şeyin sonunda bir şey vardır mutlaka, bunun hayra dönmesi de, şerre dönmesi de, kişinin kendi elindedir. Dahası elde edeceğin her hayır, mutlak doğru bir çaba sonucudur, unutma evlâdım.

– Unutmam hocam.

Yunus, hocasının iki elini öpüp oradan ayrıldı.

Ne bilecekti ki, bu onu son görüşü olacak! Arif Hoca'nın yanında yüreği kanatlanmıştı, kuş gibi uçarak ayrıldı oradan, artık kim ne derse desin, o, gönlüne kulak verecek, şiirlerini söyleyecek, hatta beğendiklerini yazacaktı.

Sevgi Hoca da ona “garip” demişti, isminin başına takılan “garip” sıfatından da gocunmuyordu Yunus. O, hem köyün fukarasından bir aileye mensup, hem de iki yaşında yetim kalmıştı... Çocukluğunda da doğrusu, öbür çocuklardan değışikti; tuhaf şeyler söyler, kimsenin akıl etmediğı, düşünmediğı ve cevaplarını bilmediğı garip sualler sorardı; ölüm, cennet, cehennem, hayat ve bilhassa Allah üzerine...

Fakat şimdi artık on altınsındayken hem de Sevgi Hoca’sı şiirlerini bu kadar beğendikten sonra, evine doğru kuş gibi uçarken, bu eskiden pek hoşlanmadığı “garip”in anlamını düşünüyor ve kendisini gerçekten garip hissediyordu, lâkin köylünün düşündüğü sebeplerden değil, şimdi aklına gelmeyen bir başka neden olmalıydı... Olmalıydı!..

Bir de şu Konya meselesini annesi ile tekrar konuşmaya çalışacaktı... Yüreğindeki ateşi körüklemişti hocası... Gitmek, uzaklara gitmek, köyler şehirler gezmek, yeni insanlar tanımak, yeni şeyler öğrenmek istiyordu. Zaman zaman annesine bahsederdi bu gönül arzusundan, o da güler; “Sana sancı çekerken, hep geziniyordum evin içinde, zaar bu yüzden sen gezgin ruhlu doğdun!” derdi. Yunus’un gezgin ruhlu olduğu, çokça gönlünün havasına kapılıp, alıp başını, şu köy senin, bu köy benim gezdiği doğruydu. Bir şeyler arıyordu ama ne aradığını maalesef bilemiyordu.

O akşam annesine, Arif Hoca ile konuştuklarını anlattı ve adamın, “Konya’ya gidip bilgin kişilerden ders görmesini” söylediğini...

– Hani biliyor musun, o zaman on yaşında mıydım, on bir mi ne, onunla derslerim bitip de ayrılırken: “Annen seni götürüp bir tekkeye kul etsin, talebe yazdırsın,” demişti.

– Ya, öyle miydi!

Yunus'un çıkacağından herkesin haberi olmalı ki, onu karşılamak isteyen, ne hâlde olduğunu merak eden dervişler, sabah namazından sonra birer ikişer toplanmaya başladılar dergâhın kapısında.

– Hadi hadi, diyordu Bodur Musa, oyun mu oynuyoruz burada, sizin işiniz yok mu, varın gidin yolunuza ne toplanırsınız burada?

– Senin için yok mu Bodur Musa, ya sen niçin geldin?

Bodur Musa, tam cevabı vereceği sırada, biri, “Mübarek olsun Yunus” diye bağırdı, herkes kapıya baktı, onu gördüler. O iri yarı, yapılı adam, incecik kalmış, yüzü sararıp solmuş, gülümsemeye çalışıyor. Önce Yağmur Ali koştu, gözyaşları içinde kucaklaştılar. Sonra herkes etrafını aldı, kimi sarıldı, kimi sırtını okşadı. Bodur Musa, ta gerilere kaçmıştı, ağladığının farkında değildi. Yunus gördü onu, etrafını saranları yarıp, ona doğru yürüdü sarsak sarsak. Yere, dizlerinin üstüne çöküp sıkıca sarıldı...

– Ne yani, n’olmuş yani, diye söyleniyordu Bodur Musa; erimiş muma dönmüşsün, bu muymuş erliğin! Bu muymuş dervişliğin!

Yunus, onun kulağına:

– Seni pek özledim, dedi.

– Sana soran mı var!

diye terslendiyse de Bodur Musa, ona daha sıkı sarıldı, küçük elleriyle hafif hafif sırtını yumrukladı... Bu hareketi onca, büyük sevinç ifadesiydi, Yunus anladı. Gülümsedi, ayağa kalkmaya çalıştı, iki yana yalpaladı, ellerini toprağa dayayıp sıkı sıkı, kalkabildi ancak. Bodur Musa dikkatle onu gözlüyordu. Musahip dikildi başına Yunus'un:

– Seni Sultan'ıma götüreceğim, dedi.

– Artık musahipliğin bitmedi mi Kara Mehmet, bırak biz götürürüz.

– Yunus istedi, dedi Kara Mehmet, halvet olacaklar.

Kalabalık dağılmaya başlamıştı, Yağmur Ali geldi yanlarına. Musahiple Yunus önde, onlar arkada yürüdüler. Yunus içeri yalnız girdi.

Tapduk Emre, selâmlık odasında bekliyordu:

– Hoş geldin Yunus.

dedi, dikkatli dikkatli baktı yüzüne, siyahın en koyusundan elmas pırıltıları Yunus'un gözlerinde dinlendi bir kısa süre. Gördüğünden memnuniyetini, tebessümüyle belli etti:

– Hayırlı olsun halvetin!

Yunus varıp elini öptü.

– Himmetiniz varolsun efendim.

Tapduk Emre ona, bir yeşil sırlı kupa ile su uzattı:

– İç, iç de, anlat bakalım.

Hayret, canı hiç su çekmiyordu. İsteksiz, “eyvallah” diye rek aldı kupayı Tapduk'un elinden, o söyledi diye birkaç yudum içmek istedi, fakat hepsini içip bitirdi, o anda karnının acıktığını da hissetti. Dünyaya dönmüş müydü ne! Aldırmadı, rüyasını anlattı Tapduk Emre'ye...

– Mübarek olsun Yunus, dedi, herkese nasip olmaz Peygamberimiz Efendimiz'in ziyareti.

Sonra Yunus, Nur'unun gelişini ve susuz kalmış adamın hikâyesini anlattı.